

[Guldberg.]

samarbejdet. Jeg synes, det er meget beklageligt, at denne diskussion er opstået, og jeg synes, det er beklageligt, at boligministeren gennem den måde, han har behandlet disse love på, og Fællesorganisationen gennem den politiske optræden, den har vist, overhovedet har fremkaldt et sådant spørgsmål. Men det er da også klart, at der må være en grænse for, hvor stor en afhængighed, ja, man synes somme tider næsten identitet, der kan være mellem socialdemokratiet og Fællesorganisationen, uden at dette kan komme til at belaste samarbejdet, og da ganske særligt, hvis situationen er den, at staten som her foreslået og fastholdt kritikløst skal bære de økonomiske følger af de fejltagelser, der bliver begået.

Venstre har selv fremsat sine forslag til en løsning af boligproblemerne på længere sigt. Vi er helt klar over, at det er noget, der kræver en bred forhandling; vi er også villige til at forhandle derom, og vi vil også gerne kende de andre partiers og ikke mindst regeringens synspunkter. Men flertallet vælger nu trods ihærdige forsøg fra mindretallet — jeg kan vel sige, de har været så ihærdige, at man hele tiden har måttet passe på, at det ikke kunne opfattes som et forsøg på at forsinke sagen. Det er vi ikke blevet beskyldt for, og jeg tror også, man erkender, at det ikke var formålet med dem — at slutte sit eget private boligforlig, og dermed pådrager de sig en ganske særlig forpligtelse til nu at forklare os andre, hvordan de vil løse problemerne på længere sigt.

Det, der bliver gennemført nu af flertallet, gør det kun sværere. Det fører længere væk fra en normalisering, det øger den form for støtte, som vi af erfaring ved forsvinder i højere priser og omkostninger, og det har en betydelig risiko for at afskaffe eller næsten helt afskaffe den konkurrence mellem det statsstøttede byggeri og det private byggeri, som er den eneste effektive omkostningskontrol. Og så giver det for øvrigt også et forøget bidrag til en forvriddning af kapital-

markedet. Kapitalmarkedet består nu engang af forbundne kar, og derfor vil forvriddninger på et område modvirke et generelt rentefald, noget, som er overordentlig væsentligt for, at man kan løse boligproblemerne.

Jeg forstår imidlertid, at regeringen nu også er kommet til det resultat — det går jeg ud fra at man stadig er — at det er nødvendigt at fremskynde en langsigtet boligløsning; men man bliver jo noget forsigtig med at tage sådanne udtalelser alvorligt, når man ser på, hvad man har mødt i praksis foreløbig. Der har jo været tid nok til at drøfte disse ting, selv om det ved første behandling af disse lovforslag hed, at det kunne man ikke nå, for de skulle være færdige i december, men vi er nu i midten af marts, så man kunne altså godt være kommet i gang. Men når så det, man har mødt i praksis undervejs, er en afvisning, en majorisering og en lovgivning, som forøger de problemer, der skal løses, så bliver der ikke så megen forhåbning tilbage med hensyn til klimaet.

Denne sag og i øvrigt også et par andre politisk aktuelle sager får mig til at sige, at det ser ud til, at vi har en regering, som har valgt sig et motto, som lyder således, at intet er så galt, at det ikke kan gøres værre, inden andre skal klare det.

Det skal for venstres vedkommende siges helt klart, at vi er uenige i tendenserne i den lovgivning, som et spinkelt flertal nu vil gennemføre, og som ikke engang er gjort tidsbestemt. Vi vil ikke være bundet af den hverken i de forhandlinger, der nødvendigvis må komme om en langsigtet løsning, eller under en anden politisk constellation. Det skal ikke kunne bebrejdes venstre senere, at vi ikke har sagt til i tide. I 1966 blev der givet 8 års varsel til at opbygge selvfinansiering og til at påbegynde afviklingen af byggeselskabernes privilegier. Regeringen og flertallet forlænger nu varslet på ubestemt tid. For venstres vedkommende er varslet afgivet, og det bliver hermed gent-